

Ομιλία του Γεωργίου Μάρκου, Δικηγόρου. Εκφωνήθηκε στον Καθηδρικό Ναό της Μαρτυρικής πόλης των Καλαβρύτων στις 13-12-1995.

Πένθιμα χτυπούν πάντοτε σαν σήμερα οι Καμπάνες στον Καλαβρυτινό χώρο. Και κάποιοι σαν εμένα που γεννηθήκαμε αρκετά χρόνια μετά από την «**Πιο Μαύρη ημέρα της Κατοχής**» υποκύπτουμε σ' έναν αναπόφευκτο συνειρμό.

Γιατί είναι η τεχνολογία που φέρνει πια στα σπίτια μας μέσα τη φρίκη του διπλανού μας πολέμου και μας γεμίζει καθημερινά με εικόνες παιδιών που παίζουν μέσα σε ερειπωμένα σπίτια.

Σπίτια διάτρητα από σφαίρες, μαυρισμένα από την καπνιά της φωτιάς και των εκρήξεων.

Όμως, σε ερείπια σαν κι αυτά δεν ήταν που κρυφτήκαμε κι εμείς για τα πρώτα παιδικά μας παιχνίδια; Στο μεγάλο χάλασμα του Δημητρακόπουλου και στο θεόρατο αρχοντικό του Αργυρόπουλου δεν ήταν που τριγυρίζαμε μέρα και νύχτα;

Και έπρεπε να περάσουν χρόνια αρκετά για να καταλάβει η γενιά μου τη μεγάλη Αλήθεια.

Ότι αυτά τα παιδικά μας καταφύγια ήταν τα συντρίμμια μιας ολόκληρης εποχής για τα Καλάβρυτα αυτόν το μαρτυρικό αλλά και τιμημένο τόπο που η φασιστική θηριωδία μετέτρεψε σε «**Λυγμό του Έθνους**».

Μιας εποχής γεμάτης Ζωή και Δημιουργία από αληθινούς ανθρώπους. Ανθρώπους απλούς, ταπεινούς, εργατικούς, ευτυχισμένους.

Αυτός ήταν ο κόσμος «**ο Μικρός ο Μέγας**» που εκείνο το παγωμένο πρωινό του 1943 η μοίρα του είχε κλείσει ματωμένο «ραντεβού» με τις Δυνάμεις του Κακού.

Πόσες φορές και πόσοι άραγε μέχρι σήμερα έχουν προσπαθήσει να δώσουν απάντηση στο μεγάλο ΓΙΑΤΙ;

Τι έφταιξε για το μεγάλο μακελειό;

Ποιος το προκάλεσε και πως θα ήταν δυνατόν να είχε αποτραπεί;

Η ιστορική έρευνα έχει ήδη δώσει την δική της ανένδοτη απάντηση στις αιτιάσεις για τους αγώνες της Εθνικής Αντίστασης στην περιοχή.

Η «**επιχείρηση Καλάβρυτα**» είχε αποφασιστεί και σχεδιαστεί πολύ πριν από τη μάχη της Κερπινής.

Οι ανελέητες μαζικές δολοφονίες πληθυσμών είχαν εγκατασταθεί από τις πρώτες ημέρες της Κατοχής σαν μόνιμο στοιχείο της πολεμικής πρακτικής των Γερμανών Κατακτητών.

Αλλά και έτσι να μην ήταν η ιστορική πραγματικότητα εμείς οι Έλληνες δεν είμαστε αυτοί που «φωτογραφίζουν» το Μεγάλο Λεξικό της Οξφόρδης στο λήμμα «Αντίσταση» :

«**Ένας λαός ανυπότακτος σε μια κατακτηθείσα χώρα**».

Άραγε αν σαν λαός είχαμε αυτοαποσυρθεί από τους Εθνικούς Προμαχόνες του Γοργοπόταμου, του Μικρού Χωριού, του Φαρδύκαμπου, της

Γλόγοβας και της Κερπινής, ποιος θα ήταν ο πατριωτικός μας ισολογισμός στο τέλος του Μεγάλου Πολέμου;

Θα είχαμε μήπως καταφέρει να ανταλλάξουμε την Εθνική μας Ταπείνωση με την αποφυγή της σφαγής των Καλαβρύτων, του Δίστομου, του Χορτιάτη και της Καισαριανής;

Με την ίδια συμπεριφορά υποτακτικού οι άλλοι ανυπότακτοι Λαοί της Ευρώπης θα είχαν άραγε διαφύγει κι αυτοί από τα ματωμένα χνάρια του Ορατού, του Λίντιτσε, του Κραγκούγκεβατς, του Κιέβου και της Βαρσοβίας;

Η απάντηση της Ιστορίας και σ' αυτό το μεγάλο ερώτημα είναι ήδη παρούσα.

Οι εκατοντάδες νεκροί μας και τα 360 καμένα σπίτια της πόλης μας δεν υπήρξαν απλά θύματα ενός ακόμη πολέμου από τους πολλούς που γνώρισε η ανθρωπότητα. Τα Καλάβρυτα στις 13 Δεκεμβρίου του 1943 συναντήθηκαν με το πλέον ερεβώδες όραμα στην ιστορία της Ανθρώπινης Σκέψης.

Ένα όραμα χωρίς ανθρωπιά, πνευματικότητα ή δημιουργικότητα, ένα σκόπιμα βάρβαρο όραμα.

«Είμαστε βάρβαροι» διακήρυσσε περήφανα ο Χίτλερ. **«Θέλουμε να είμαστε βάρβαροι. Είναι τιμητικός τίτλος. Θα ανανεώσουμε τον κόσμο».**

Αυτοί οι εθελοντές βάρβαροι ήταν οι ίδιοι που έκαναν πίστη τους τη Νιτσεική απαξίωση για το Λαό και τις μάζες.

Ας μη γελιόμαστε όμως. **Η ιστορία των πολέμων των Ανθρώπων είναι ταυτόχρονα ιστορία ωμοτήτων και φονικών. Οι μέγιστοι Ηγήτορες υπήρξαν και μέγιστοι Σφαγείς, όταν αυτό επέβαλαν οι πολεμικές τους ανάγκες.**

- «**Δε με νοιάζει η ζωή ενός εκατομμυρίου ανθρώπων**» έλεγε ο Μ. Ναπολέον στο Μέττερνιχ για τις τρομακτικές απώλειες των εκστρατειών του.
- Και ο Μέγας Αλέξανδρος μετά την πολιορκία της Τύρου εκτέλεσε 2.000 νέους υπερασπιστές της πόλης.

Η μεγάλη και ουσιώδης διαφορά είναι ότι οι Ναζί υπήρξαν οι φορείς της μοναδικής Ιδεολογίας που στήριζε την ίδια την ύπαρξή της στη θεωρητικοποίηση της περιφρόνησης της ανθρώπινης ζωής.

- Να γιατί οι Φαλαγγίτες είχαν σαν επίσημο σύνθημά τους το **«Ζήτω ο θάνατος»**.
- Να γιατί το έμβλημα του θανάτου είχε περίοπτη θέση σ' όλες τις ναζιστικές και φασιστικές στολές.

Αλλά μήπως δεν ήταν ο ίδιος ο σκοτεινός οραματιστής της «αυτοκρατορίας των χιλίων ετών» που ούρλιαζε το Δαιμονικό κήρυγμά του. «Το χρέος μας είναι η εξόντωση πληθυσμών. Αυτό το χρέος αναλαμβάνω να εκπληρώσω».

Και αυτό το τερατώδες χρέος πείσθηκε να ολοκληρώσει η «Ανθρώπινη Σκόνη» στην οποία είχε ήδη μεταλλάξει ο φασισμός το Γερμανικό Έθνος.

Αποκλειστικά εφόδιά τους εκτός από την ωμή Βία υπήρξαν πάντα το ΨΕΜΑ και η ΑΠΑΤΗ.

Χρειάστηκε να περάσουν χρόνια για να μάθει η Ανθρωπότητα ότι το Ράϊγσταγ κήκε από 23 μέλη των ταγμάτων εφόδου επιλεγμένα από τον ίδιο το Γκαίριγκ.

Και ήταν ο ίδιος ο ηγέτης τους – ο μεγαλύτερος ψεύτης της Ιστορίας – που την πρώτη Σεπτεμβρίου του 1939 διακήρυττε με πάθος της πίστης του στην παγκόσμια ειρήνη την ίδια στιγμή που τα άρματα της Βέρμαχτ πέραναν τα σύνορα της Πολωνίας.

Θύματα αυτής της ίδιας θρασύδειλης τακτικής της Απάτης έπεσαν και οι δικοί μας άνθρωποι.

Τι άλλο άραγε ήταν η υποκριτική επιείκεια στους κατοίκους της Βυσωκάς λίγες ημέρες νωρίτερα, η κουβέρτα και η τροφή της μιας ημέρας και η υπόσχεση στο Χρήστο Παπανδρέου ότι θα φύγουν ειρηνικά την επόμενη;

Ευτυχώς για όλους εμάς που το «άγιο στόμα» του καθηγητή Αθανασιάδη πρόλαβε να εκσφενδονίσει την πρόπουσα αρχαιοελληνική «ύβρι» στο πρόσωπο του ατίμου αξιωματικού Τέννερ.

- Πέρασε μισός αιώνας ήδη από την ημέρα της Μεγάλης Ντροπής.

- 52 χρόνια κύλησαν από τότε και δικαιούμεθα όλοι να αναρωτηθούμε αν έκλεισε οριστικά η «απαίσιια υπόθεση» όπως την χαρακτήρισε ο Γερμανός Εισαγγελεύς το Μονάχου.

Εμείς στα Καλάβρυτα συγχωρήσαμε αλλά δεν ξεχάσαμε.

Οι «Άλλοι» όμως τι έκαναν και κάνουν ακόμα;

Πιστεύουν άραγε ότι εξόφλησαν τη «ζημιά» με τις 400.000 δρχ του Αντενάουερ, τα όργανα Φυσικής που χάρισε στο Γυμνάσιό μας ο Φον Ζέελ και τις 19.500 δρχ. που αποτίμησαν τον κάθε νεκρό Καλαβρυτινό; Όσο μια ρόδα Γερμανικού αυτοκινήτου, δηλαδή, όπως έλεγε ο καλός φίλος των Καλαβρύτων Γιάννης Κουτσοχέρας.

Κι αν έτσι πιστεύουν ότι ξεμπέρδεψαν με τις υλικές οφειλές τους, πώς έχουν αντιμετωπίσει μέχρι σήμερα τα άλλα, τα μεγάλα Ηθικά τους Χρέη;

- Διδάσκουν την αλήθεια στα παιδιά τους;

- Έπεισαν τους νέους βλαστούς του Έθνους τους ότι αυτοί δεν δικαιούνται να αγγίζουν ούτε μια τρίχα από το κεφάλι Πολωνού, Εβραίου, Έλληνα, Σέρβου γιατί από τους λαούς της Ευρώπης έχουν ήδη εισπράξει μέχρι σταγόνας τα «γραμμάτια αίματος» οι Χίτλερ, οι Χίμλερ, οι Αϊχμαν, οι Ες, οι Βόλφινγκερ, οι Λα Σουίρ και οι Τέννερ;

- Αισθάνονται υπόλογοι ελλείψεως σεβασμού σε δεκάδες έθνη και ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων;

- Μετάλλαξαν τις συλλογικές ενοχές και τις Εθνικές τύψεις τους σε μια καινούργια, ανθρωποκεντρική στάση ζωής στην Διεθνή Κοινότητα;

- **Νοιώθουν ότι υπήρξαν το μοναδικό στην Παγκόσμια Ιστορία Έθνος Δημίων και ότι το Άγος και τη Ντροπή τους δε θα το αποκαθάρουν ποτέ με φιλανθρωπίες και προσκυνήματα;**

Κι όμως όλα δείχνουν ότι αυτοί οι ίδιοι οι Παγκόσμιοι Οφειλέτες όχι μόνο δεν καλύπτουν το μεγάλο Ιστορικό έλλειμμα Ηθικής και Σεβασμού που τους Βαραίνει αλλά Απαιτούν και πάλι.

- Σωρεύουν Δύναμη και Ισχύ.
- Αναζητούν την Αύξηση της Επιρροής τους.
- Αγωνίζονται για τη νέα Διεθνή Επιβολή της θέλησης και του Συμφέροντός τους.

- Ψάχνουν άραγε για καινούργιο «ζωτικό χώρο» σαν την Τσεχοσλοβακία του 1939; Ας ευχηθούμε πως όχι.

Γιατί για μας τους Καλαβρυτινούς του σήμερα ένα είναι σίγουρο. Ότι σε κάθε περίπτωση οι χαμένοι θα είναι οι νέοι Αλαζόνες. Όπου κι αν βρίσκονται.

Όσο και να προσπαθούν να ματώσουν και πάλι την ανθρωπότητα με καινούργιους πολέμους, με εθνοκαθάρσεις, με πρόσφυγες και ξεριζώματα.

«Αυτοί» διαλέγουν το μονοπάτι της Ανθρώπινης Περιπέτειας να συνεχίζουν να το βαδίζουν σαν οι «Άλλοι» οι διαφορετικοί από τους απλούς ανθρώπους τους εραστές του μόχθου και της ζωής.

«Εμείς» θα συνεχίσουμε να πηγαίνουμε κάθε πρωί τα παιδιά μας στο σχολείο.

Όπως εσύ κυρά-Καλλιόπη που τα πρωινά κι αυτού του παγωμένου Δεκέμβρη θα σε βλέπω να ζεσταίνεις στη χούφτα σου τα χέρια των εγγονιών σου.

Με το ίδιο δέος και θαυμασμό που σε βλέπω 40 χρόνια τώρα δίπλα μου να αντιπαλεύεις τα μύρια δεινά που σου κληροδότησε η ημέρα του Μεγάλου Φονικού.

Εσύ και οι άλλες Καλαβρυτινές γυναίκες –Βράχοι όμως δώσατε την τελεσίδικη απάντηση ζωής στους μαυρόψυχους της 117 Μεραρχίας Κυνηγών.

Εσείς εξουθενώσατε ηθικά τους κήρυκες της κατωτερότητας της Γυναικείας φύσης.

Εσείς οι «κουρούνες» της 13^{ης} του Δεκεμβρίου που θάψατε με τα χέρια σας τους Πάτροκλους και τους Πολυνείκες Σας στο παγωμένο χειμωνιάτικο χώμα.

Εσείς που βάψατε μαύρα τα ρούχα σας με την καπνιά των καμένων σπιτιών σας και «κοινωνήσατε» τα παιδιά σας με το ματωμένο ψωμί των νερών σας.

Εσείς εκτοξεύσατε στα ύψη την αξία της απλής ζωής αυτής που τόσο μίσησαν οι θανατολάτρες φασίστες.

Εσείς που επειδή η αποκτηνωτική λαίλαπα του Ναζισμού δεν κατάφερε να σας ισοπεδώσει, διδάξατε εμάς τους υπόλοιπους πώς να αντέχουμε τους μικρούς βοριάδες της καθημερινότητας.

Και γι' αυτό Σας ευχαριστούμε πολύ.